

Πρωινή επίσκεψη στον Γέροντα (Μιχάλης Μιχαλακόπουλος)

[/ Πεμπτουσία](#)

Τελευταία ημέρα του χρόνου σήμερα και έσυρα τα βήματά μου, ύστερα από πολύ καιρό, ως το φτωχό κατοικητήριο του σεβαστού μου Γέροντα για να πάρω την ευχή του για το νέο χρόνο.

Μετά τα τυπικά μπήκαμε κατευθείαν στα βαθιά. Πώς πάμε Γέροντα; Τι βλέπεις; Τι ζούμε; Τι έρχεται; Τι μάς περιμένει; Υπάρχει ελπίδα;

Ο Γέροντας άρχισε χωρίς δυσκολία να απαντάει στα ερωτήματα αυτά, σαν να του είχαν από καιρό τεθεί και σαν να είχε έτοιμες τις απαντήσεις:

«Το πώς πάμε το ζούμε όλοι. Κανένας δεν είναι ευχαριστημένος. Όλοι βγάζουν μια πίκρα για όλα και δεν ακούς μια καλή κουβέντα. Έχει δυστυχώς διαμορφωθεί μια κοινή πλέον συνείδηση ότι η ζωή μας και το μέλλον μας έχουν αμετάτρεπτα βυθιστεί σε ένα πρωτόγνωρο κολαστήριο, το οποίο δεν έχει έξοδο σωτηρίας. Εγώ προσπαθώ να βρω τους παράγοντες και τα αίτια που μας οδήγησαν στη διαμόρφωση αυτής της κοινής συνείδησης. Η περίπτωση θυμίζει μεθόδους ομαδικής υποβολής!..

Ο καθένας μας καταλαβαίνει ότι ο Μεγάλος Εξουσιαστής σήμερα είναι το χρήμα. Αυτό κυβερνάει. Αυτό κυριαρχεί. Αυτό καθορίζει το εάν, το πώς και το πόσο θα ζήσει κανείς. Τα τελευταία χρόνια εισέβαλε με την τεχνολογία και εδέσποσε παντού και σ'άρχοντα και σε αστού και σε φτωχού καλύβι... Όλα τα δελτία ενημέρωσης, όλες οι συζητήσεις, οι αντεγκλήσεις, οι κοκορομαχίες σε όλα τα οργανωμένα και μη επίπεδα με αυτό ασχολούνται, σχεδόν αποκλειστικά, μέρα και νύχτα!...

Με τον τρόπο αυτό επιβλήθηκε καθολικά το δίλημμα ή θα ζήσετε κάτω από εμένα και με εμένα (το χρήμα) ή θα πεθάνετε. Διαλέξτε και πάρτε!

Η απόλυτη αυτή κυριαρχία του δεν επιτεύχθηκε μόνο με την εκμετάλλευση των μέσων διάδοσης και επιρροής με τον τρόπο που σου προανέφερα. Όχι. Δεν θα είχε αυτό το αποτέλεσμα εάν δεν εύρισκε γόνιμο έδαφος στις ψυχές των ανθρώπων. Σε αδυναμίες και πάθη, που ελαύνονται κατά βάθος από το πανίσχυρο ένστικτο της διακρίσεως. Είναι χωρίς αμφιβολία δύσκολο να διαχειριστεί κανείς το ένστικτο της διακρίσεως με το οποίο έρχεται στον κόσμο ο κάθε άνθρωπος, θέλοντας, ωθούμενος από αυτό, να ξεχωρίσει και να υπερισχύσει έναντι των συνανθρώπων του. Αυτό οδηγεί και σε ύψωση και σε πτώση.... Φαίνεται ότι οι άνθρωποι της εποχής μας δεν το διαχειρίστηκαν σωστά και αυτό το εκμεταλλεύτηκαν οι

καραδοκούντες για να μας περάσουν τα δεσμά της υποδούλωσης ποιος ξέρει για πόσα χρόνια!...

Εκείνο που με θλίβει ιδιαίτερα είναι όταν σκέπτομαι ότι και οι δικοί μας άνθρωποι παρασύρθηκαν τα τελευταία χρόνια από την ίδια αυτή ροπή που εκδηλώθηκε με τη μορφή της άκριτης καταναλωτικής και δανειοληπτικής μανίας. Δεν τους έβαλε κανένας τις φωνές, ότι αυτό που κάνουν είναι αντίθετο με το λιτό και ταπεινό τρόπο ζωής που θέλει ο Χριστός μας. Όλοι είχαν σιγήσει μπροστά στο θάμβος της ευμάρειας με τα πήλινα πόδια και τα ξεγελαστικά φτιασίδια. Δεν ακούστηκε λόγος πειστικός, λυτρωτικός, προληπτικός του κακού, ιατρικός για τις τάλαινες ψυχές και καρδιές των πιστών. Το αποτέλεσμα ήταν να υποδουλωθούν χωρίς αντίσταση εκατομμύρια πιστών στα κάτεργα του οικονομικού τέρατος.

Στο σημείο αυτό θέλω να γίνω απόλυτα σαφής. Βρισκόμαστε στην περίοδο των Χριστουγέννων. Ακούσαμε λόγους, μηνύματα, ομιλίες, αναλύσεις. Το κύριο θέμα η Γέννηση του Υιού και Λόγου του Θεού. Η έλευση του αναμενόμενου Μεσσία, του Κυρίου και Σωτήρα μας, στο ταπεινό Σπήλαιο της Βηθλεέμ. Όλα ωραία και χαροποιά... Θέλω όμως να φωνάξω δυνατά γιατί ούτε εφέτος, ούτε τα προηγούμενα χρόνια δεν ακούστηκε τέτοιες μέρες, δεν αναλύθηκε, δεν υπογραμμίστηκε το Υψηλό και απόλυτα ταυτιζόμενο με τον Ιησού Χριστό μας, μήνυμα, που εκπορεύεται από το φτωχό και υγρό Σπήλαιο, όπου εσπραργανώθηκε ο Θεάνθρωπος, **το μήνυμα της Ταπείνωσης**. Δεν θέλησε ο Χριστός μας κάτι ανθρωπινότερο, κάτι συμβατικότερο να φιλοξενήσει την επί της γης πρώτη του παρουσία. Αυτό έγινε για να μένει ο συμβολισμός αυτός στο διηνεκές, και να προβάλλεται η **ταπεινοφροσύνη** ως η πρώτη αρετή, η πρώτιστη, η κορυφαία.

Αυτό που λέω θα ήταν λίγο υπερβολικό ή και αυθαίρετο, εάν δεν ακολουθούσαν και άλλα περιστατικά από τη ζωή του Χριστού, που το επιβεβαιώνουν και το αποδεικνύουν. Μετά την Θεία Γέννηση στο ταπεινό Σπήλαιο, ο Ιησούς κατά την θριαμβική του Είσοδο στα Ιεροσόλυμα δεν εισήλθε επί υπερηφάνου ίππου, αλλά επί του ταπεινού πώλου όνου, αρνούμενος τον τρόπο των κοσμικών αρχόντων. Στις Μεγάλες Ώρες προ του Πάθους, κατά το Μυστικό Δείπνο, ο Διδάσκαλος και Θεός, έσκυψε και ένιψε τα πόδια των Μαθητών για να διδάξει εις τους Αιώνας την θεία και πρώτη αρετή, την **ταπεινοφροσύνη**. Ακολούθησε η Εσχάτη και **Άκρα Ταπείνωση** με την ατιμωτική Σταύρωση, για να κλείσει, το Έργο του, με την πρώτιστη αυτή αρετή. Δεν νομίζω ότι χρειάζεται να πω περισσότερα για το θέμα αυτό.

Πιστεύω ότι εάν το μήνυμα αυτό είχε περάσει στις ψυχές των πιστών και είχε γίνει βίωμα και τρόπος ζωής τα τελευταία χρόνια, δεν θα είχαμε ποτέ οδηγηθεί στην ξέφρενη καταναλωτική και δανειοληπτική μανία και θα είχαμε γλυτώσει από τα δεσμά της δουλείας. Είναι μεγάλη τιμή για τις μοναστικές κοινότητες που κρατήθηκαν μακριά από αυτό το κοσμικό πνεύμα της φθοράς. Την εσχάτη αυτή ώρα η όποια ελπίδα μόνο στον καθαρό λόγο του Κυρίου μπορεί να στηριχτεί. Ο Κύριος μάς προτρέπει να τον πλησιάσουμε: Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι καγώ αναπαύσω υμάς...και μάθετε απ'εμού ότι πράος ειμί και **ταπεινός** τη καρδιά... Είναι ο μόνος τρόπος να πάρουμε λίγο κουράγιο και λίγες ελπίδες. Να κάνουμε λίγα βήματα προς το φως. Να αναθαρρήσουμε μήπως σιγά-σιγά κάνουμε τα πρώτα βήματα προς την έξοδο από το κολαστήριο. Μήπως τα καταφέρουμε να ζήσουμε φτωχά και ταπεινά, αλλά ευτυχισμένοι και να μη πεθάνουμε απελπισμένοι και πικραμμένοι...».

Εφίλησα το χέρι του Γέροντα και εξερχόμενος από το ταπεινό και απέριττο διαμερισμάκι του, άρχισα να βάζω τα πράγματα στη ... ζυγαριά του Γέροντα. Πήρα το καλύτερο μάθημα και την καλύτερη ευχή για το νέο χρόνο!!...